

РЕШЕНИЕ

№ 7009

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 07.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3196** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Б. Д. Д. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в размер на 3000 лева-нарушение на правото на личен и семеен живот, отключване на невротично разстройство „Адаптационно разстройство, причинено от стрес“ вследствие на незаконосъобразни действия на служители на ОПП-СДВР, изразяващи се в извършване на незаконосъобразна поради липса на фактическо основание проверка по Наредба № 1 от 2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози за периода от 17.08.2022 година до датата на предявяване на исковата молба- 24.03.2023 година, ведно със законната лихва от момента на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че ищецът вследствие на незаконосъобразно извършена проверка по Наредбата ищецът е имал прояви на потиснатост, тревожност, чувство на безпомощност да се справи със създалата се ситуация, безсъние, песимизъм и гняв вследствие на създалата се ситуация, а вследствие на неправомерните действия по Наредбата са възникнали скандали в семейството и най-вече какво ще си помислят съпругата му и дъщеря му, близките и приятелите му. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и

сторените по делото разноси.

В съдебно заседание ищецът- Б. Д. Д. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и заедно с адвокат В. редовно упълномощена, която поддържа исковата молба на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноси. Съображения относно основателността на исковата молба развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- СДВР редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Д. редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК. Съображения относно неоснователността и недоказаността на иска за обезщетение развива и в представената по делото писмена защита.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор М., която намира исковата претенция за недоказана и неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 17.08.2022 година до Началник отдел“ Пътна полиция“ при СДВР е депозирана Докладна записка от полицейски служител относно установено МПС- установен водач да управлява МПС, като около 17,45 часа на дата 17.08.2022 година е забелязан автомобил с рег. [рег.номер на МПС] - Ф. Голф-сив на цвят, движещ се от ул.“ „Суходолска“ към [улица]в [населено място], като автомобилът се е движил рисково по пътното платно и на [улица]и водачът е предприел рискови маневри-неправилно изпреварване на автобус на градския транспорт, спрял е за проверка на безопасно място на [улица], и е установен водачът Б. Д. Д., като при проведената беседа с водача е установено ,че той е видимо притеснен и изнервен, разпоредено му да представи целия набор от документи за автомобила и СУМПС, а водачът им отговорил, че нямат право да го проверяват, като е посочил, че „ полицаите са сбирщина глупаци, които ще бъдат уволнени и ще се видят в съда“ докладвано на ОДЧ за съдействие и е извикан екип от ОПП за тестване за алкохол и наркотични вещества, като е тестван с техническо средство за алкохол, който отчел отрицателен резултат и за употреба на наркотични вещества, като тестът е дало положителен резултат- Амфетамин и към 20 часа водачът е насочен към ВМА за вземане на кръвна проба.

На 17.08.2022 година е издадена Заповед за задържане на лице, с която ищецът е задържан за срок от 24 часа в помещение за задържане на лица.

На 17.08.2022 година е издадена Заповед за прилагане на ПАМ по чл.171,т.,1б“ Б“ от ЗДВП е наложена ПАМ на ищеца – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца.

Със Заповед от 17.08.2022 година е наложена ПАМ на ищеца– прекратяване регистрацията на автомобила му с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

С Постановление от 26.09.2022 година на прокурор при СРП е прекратено досъдебното производство № 1372/2022 година по описа на 03 РУ при СДВР водено за престъпление по чл.343б от НК.

С Решение № 7195/28.11.2022 година, постановено по адм. дело № 8262/2022

година по описа на АССГ е отменена Заповед за налагане на ПАМ- „Временно отнемане на свидетелството за управление“ на МПС за срок не повече от 18 месеца, наложена на ищеца.

Решението е влязло в сила поради необжалваемостта му .

С Решение №8062/29.12.2022 година, постановено по адм. дело № 8264/2022 година по описа на АССГ е отменена Заповед № 2979/17.08.2022 година, с която на ищеца е наложена ПАМ-прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на ищеца. Решението е влязло в сила поради необжалваемостта на датата на постановяването му .

От показанията на свидетеля Д.- съпруга на ищеца се установява какво се е случило по време на проверката и какво е било състоянието на ищеца след задържането му и след извършване на теста за наркотици.

От показанията на свидетеля Б. се установява какво е било състоянието на ищеца след тестването за наркотици и как е потърсил медицинска помощ от нея и състоянието на ищеца.

По делото е приложено и заверено копие на образуваното срещу ищеца досъдебно производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съдът не споделя възражението за недопустимост на иска, направено както в Отговора на исковата молба, така и в и писмените бележки, депозираны по делото от страна на процесуалния представител на ответника по иска, че същият е недопустим, защото действията по проверката са обективирани в административни актове, които са обжалвани от ищеца. На първо място, предмет на настоящото дело са вреди от незаконосъобразно извършена проверка, които твърди ищецът, които действия са предприети без каквото и да е правно основание. На второ място, обстоятелството, че са издадени впоследствие други административни актове- Заповед за задържане на лице, Заповед за прекратяване на регистрацията на МПС и Заповед за временно отнемане на СУМПС на ищеца не прави искът недопустим, защото Заповедите се различават от твърдените действия, предмет на настоящото производство и които действия са предмет на проверка именно в производството по чл.204 от АПК.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исквете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за

обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искиове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред ,вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на

понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация. незаконосъобразното действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание-нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай, отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт- мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат

отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

В настоящия случай искът е насочен срещу надлежен ответник- СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностните лица, извършили проверката на документите и за извършване на проба за употреба на алкохол и / или наркотични вещества са от ОПП- СДВР, но самите служители не са юридическо лице, а административни органи.

Съгласно сега действащия ЗМВР- чл.37-Главните дирекции,областните дирекции, дирекция "Миграция",дирекция"Международни проекти",дирекция"Управление на собствеността и социални дейности",дирекция"Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството ,че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9,ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочеща, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира, че областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. Пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения.Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. аргумент от разпоредбата на чл. 14,ал.2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразни действия на служители на СДВР по Наредба № 1/2017 година за реда за установяване на алкохол в кръвта и / или употреба на наркотични вещества или техни аналози, като проверката е извършена без никакво основание.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата ,общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

Правната регламентация на извършването на проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества, се съдържа в НАРЕДБА № 1 ОТ 19 Ю. 2017 Г. ЗА РЕДА ЗА УСТАНОВЯВАНЕ КОНЦЕНТРАЦИЯТА НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА И/ИЛИ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ, като в чл. 5, ал.1 е посочено, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване, в алинея втора е доуточнено, че резултатът от проверката за употребата на наркотични вещества или техни аналози с тест се попълва в протокол за извършване на проверка за употребата на наркотични вещества или техни аналози, изготвен в три екземпляра по образец съгласно [приложение № 2](#), като първият екземпляр остава за органа, извършил проверката, вторият се прилага към талона за изследване, а третият се предоставя на водача.

В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 13 ОТ 20.12.2021 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 1/2021 Г., ОСС НА ВАС I И II КОЛЕГИЯ е визирано, че“ [чл. 5, ал. 1](#) от Наредбата проверката за наличие на наркотични вещества/техни аналози се предпоставя от наличието на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС, като такива изисквания при тази за алкохол липсват. Съгласно [чл. 4, ал. 1](#) от Наредбата в случаите, когато контролните органи задължително посещават на място пътнотранспортно произшествие, се извършва проверка с техническо средство за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, а при необходимост - и на останалите участници в произшествието. В този случай за разлика от задължителността на проверката при установяването на концентрацията на алкохол второто изречение на същата алинея предвижда, че установяването на употребата на наркотични вещества (или техни аналози) от водачите на МПС се извършва при необходимост. Необходимостта от прилагане на някой от способите е предоставена на преценката на контролния орган. [Чл. 15, ал. 2 и ал. 3](#) от Наредбата също установяват различия между двата вида изследвания, като при това за наркотични вещества се вземат кръвни проби с по-висок минимален обем и се използва освен кръв и урина. При установяване с техническо средство на концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда се съставя акт за установяване на административно нарушение, докато при проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози с тест се попълва протокол за извършване на проверка за употребата на наркотични вещества или техни аналози, изготвен в три екземпляра по образец съгласно [приложение № 2](#) от Наредбата. Както вече беше разяснено по-горе, налице са различни методи за измерване на концентрацията на алкохола в кръвта и за установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. От съществено значение са различията между извършваните проверки (или изследвания), досежно техния предмет, начин на осъществяването им и приключването им”

В конкретния случай служители на ОЗ РУ при СДВР спрели за проверка автомобила, управляван от ищеца на дата 17.08.2022 година, тъй като същият е правил рисков маневри, изпреварвайки автобус на градския транспорт в [населено място] от дясната му страна. Именно това е породило спирането за проверка на автомобила и на водача, а след като ищецът се е държал агресивно – в посока, че нямат право да го проверяват и са били сбирщина глупаци и ще се видят в съда/ този факт се установява от приложената Докладна записка от 17.08.2022 година и от разпитите на свидетелите – както лицата/ служителите/, които са го спрели за проверка, така и лицата, които са извършили проверка за наличието на алкохол и за употребата на наркотични вещества. Поведението на ищеца е породило необходимостта от спиране на автомобила за проверка. Неоснователен е доводът на

ищеца и на неговия процесуален представил, че той по никакъв начин не е провокирал спирането за проверка, защото в правомощията на контролните органи е да спират за проверка лица и автомобили. Напротив служителите, които са извършили проверката и спирането на ищеца са били от състава на 03 РУ при СДВР и назначени за патрул, а съгласно чл. 165 от ЗМВР определени от министъра на вътрешните работи служби, контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни да извършат проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост, извършват превантивна дейност за ограничаване на пътнотранспортните произшествия и последиците от тях и при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да спират пътни превозни средства, да проверяват документите за самоличност и свидетелството за управление на водача, както и всички документи, свързани с управляваното превозно средство, и с извършвания превоз и със заплащането на таксата по [чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата](#), имат право да изземват и задържат документите по т. 1, както и да отнемат табелите с регистрационен номер в допустимите от закона случаи, не допускат управлението на моторно превозно средство от водач, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление и/или е употребил алкохол с концентрация в кръвта над 0,5 на хиляда и/или наркотични вещества или техни аналози.

При проверката на документите ищецът е бил изнервен и агресивен, и именно тези външни признаци са събудили съмнения у полицейските служители, че лицето е възможно да е употребило наркотични вещества и са предприети мерки за тестването му, като са повикани за съдействие служители на Отдел "Пътна полиция", които са извършили тестването както за употреба на алкохол, така и за наркотици. По никакъв начин не са доказани, че твърдяното действие – спиране за проверка на документите на водача и на автомобил и тестване за употреба на алкохол и наркотични вещества са без каквото и да е било правно основание, защото именно нормата на чл.5,ал.1 от Наредбата дава право на полицейските служители при съмнение да спират водачи на автомобили и да им извършват проверка. По никакъв начин не са доказани никакво неоснователно и незаконосъобразно действие от страна на служители на ответника по иска, които без причина да са извършили проверката. Нещо повече дори- с цел превантивна дейност, полицейските служители могат да извършват проверка на водачи и автомобили за да се осигури безопасност на движението.

Що се касае до твърдението, че при проверката за наркотици и алкохол не е съставен протокол със съдържанието, посочено в Наредбата, то на първо място следва да се посочи, че ищецът претендира вреди от незаконосъобразни действия, а не от бездействия/ каквото е несъставянето на протокол. На второ място, дори и да не е съставен протокол, то това не води до извод, че органите, които са извършили проверката и тестването за наркотици са извършили действия без правно основание. Напротив- от доказателствата по делото е установено, че проверката е провокирана от поведението на ищеца, който е управлявал автомобила си и е предприел рискови маневри, изпреварвайки автобус на градския транспорт от дясната му страна, а и от последващото му агресивно поведение спрямо полицейските служители.

Липсва първият елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на ответника по иска – не се доказана незаконосъобразни фактически действия, които да са довели до причиняване на вреда на ищеца. Но по делото не се представиха

доказателства, че вследствие на тази проверка, ищецът да е бил депресиран и да му е ограничено правото на личен и семеен живот.

Изводът за липса на незаконосъобразни действия на служителите, които са извършили проверката, не могат да се опровергават от показанията на свидетеля Д., която посочва, че съпругът и след задържането/ със Заповедта за задържане/ се е чувствал смачкан психически, не е искал да говори изобщо с нея, не е искал да спи и е изглеждал потресен, пребит, защото тези показния сочат на тези преживявания на ищеца и неговото състояние са вследствие на задържането му, а не че са вследствие на незаконосъобразната проверка той се е чувствал така. Очевидно това състояние на ищеца е вследствие на задържането му съгласно Заповедта за задържане и от издадените две Заповеди за налагане на ПАМ, а не от извършената проверка. Наред с това, по делото липсват доказателства, че свидетелят Д. е отишла на място след извършения тест за употреба на наркотици за да прибере колата, още повече, че след като са свалени регистрационните табели на автомобила, възниква въпросът тя как е прибрала автомобила. На следващо място недоказано е твърдението на ищеца, че след извършените незаконосъобразни действия – проверка по Наредбата, той е останал без работа и е трябвало да си търси работа, защото от показанията на свидетеля Д. се установява, че той е управител на фирма, а не работник и възниква въпросът сам ли управителят се уволнил и е следвало да търси работа. Твърдението на ищеца, че се е страхувал да не го спрат безпричинно/ в каквато насока са само и единствено показанията на свидетеля Д. също са недоказани и нещо повече дори- по никакъв начин не е доказано твърдението на ищеца, че след проверката са започнали скандали в семейството му, защото доказателства в този смисъл липсват. Обстоятелството, че ищецът и съпругата му са скрили от дъщеря им факта на установяване употреба на наркотици/ установена при проверката/, не може да доведе до извод, че вследствие на твърдени незаконосъобразни действия при проверката на ищеца е нарушено правото на личен и семеен живот и в какво се изразява това нарушаване. Доводът на ищеца, че след проверката е изпаднал в депресия и е започнала да пие антидепресанти/ в който смисъл са показанията на свидетеля Б., че ищецът и казал, че приема лекарства по рецепта и приложената такава от Лекар- психиатър, не може да доведе до извод, че вследствие на проверката ищецът е изпаднал в това състояние на твърдяна депресия. Наред с това, в приложената Експертна психологична консултация, изготвена от свидетеля Б.- психолог- извършила психологичната консултация е видно, че ищецът е споменал, че е бил един месец без работа / а това е вследствие на отнемане на СУМПС, наложена със Заповед от 17.08.2022 година, а не вследствие на неправомерната проверка, развил е „Адаптационно разстройство, причинено от стрес“ което не е същинско психично заболяване, а е от невротичен спектър, но което налага лечение и консултираният е започнал медикаментозно лечение и заболяването е в пряка връзка с обвиненията, че е употребил наркотични вещества въз основа на неточен тест, а не от извършване на проверката без основание.

Ако ищецът е претърпял всички посочени вреди, то те не са от неправомерната проверка, а от издадените Заповеди за задържане на лице, за временно отнемане на СУМПС и от прекратяване регистрацията на автомобила, а не от извършената и твърдяна неправомерна проверка, която е продиктувана от неговото поведение.

Не се доказва, че вредите са пряка и непосредствена последица от твърдените и незаконосъобразни фактически действия по извършената проверка. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който

препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действията от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяна на Заповедта за пирнодетлон ансанавена в СДВНЧ. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след изпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след изпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са иски за производство, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице са и останалите, визириани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно извършена проверка.

Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и твърдяната

незаконосъобразно извършена проверка по Наредбата. Вредите не са доказани нито по основание, нито размер, нито пък, че се дължат само и единствено от незаконосъобразно извършена проверка, при което липсват елементи от състава на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Не се доказва и нарушение на основни права от ЕКЗПЧОС в това число и на правото на личен и семеен живот.

Всичко това сочи, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на увреждането- 17.08.2022 година до датата на предявяване на исковата молба -24.03.2023 година.

Съдът намира този иск също за неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен. Задължението за лихва има акцесорен характер и зависи от съдбата на главното вземане и предвид неоснователността на иска за присъждане на обезщетение, то неоснователен е искът за присъждане на законната лихва.

Претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. **По силата на алиеня (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).**

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяването

процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева.**

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и са проведени две съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт, активно е участвал при събирането на доказателствата, при което определеният размер на възнаграждение-100 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото-оказаната правна помощ от юрисконсулта.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Б. Д. Д. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в размер на 3000 лева-нарушение на правото на личен и семеен живот, отключване на невротично разстройство „Адаптационно разстройство, причинено от стрес“ вследствие на незаконосъобразни действия на служители на ОПП-СДВР, изразяващи се в извършване на незаконосъобразна поради липса на фактическо основание проверка по Наредба № 1 от 2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози за периода от 17.08.2022 година до датата на предявяване на исковата молба- 24.03.2023 година, ведно със законната лихва от момента на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Б. Д. Д. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: